

[Hans Nielsen.]

fremtidig er udelukket. Gang paa Gang har der paa Rigsdagen været fremsat Lovforslag om en Forandring af de nuværende Forhold, og alle har været enige om, at en Ændring var nødvendig, men man er vejet noget tilbage for en Ændring, der ligesom jager Befolkningen bort fra Dommerkantorerne, ligesom man ogsaa har næret nogen Ængstelse for, at en saadan Ordning vilde blive bekostelig for Staten. Der er i de senere Aar ogsaa kommet Forslag om, at adskillige juridiske Forretninger som Retshjælp for Publikum skulde udføres paa Dommerkantorerne, uden at de paagældende Tjenestemænd skulde have Betaling derfor, men saaledes at Udbyttet af disse Forretninger alene tilfaldt Statskassen. Det Udbytte, der her ved fremkommer, hjælper noget til Dækning af den Merudgift, som en Statsansættelse af Dommerfuldmægtigene maa kræve. Det er nu min Opfattelse, at Befolkningen vil sætte Pris paa at faa de Sager, der er omtalt i § 4, ordnet paa Dommerkantorerne for en rimelig Betaling.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder angaar, er dets Indhold omtrent som det, der vedtoges af Landstinget i 1928. Der er ganske vist indført en Bestemmelse om Kæremaal, som ikke har været fremme før, og jeg for mit Vedkommende er glad ved, at denne Bestemmelse er foreslaaet, saaledes at en Afvisning kan blive bedømt af Landsretten. Det vil sige, at enhver bliver klar over, at Vilkaarlighed ikke kan ske paa Dommerkantorerne. De andre, mere formelle Ændringer kan jeg ogsaa tiltræde, og da der er Udsigt til, at Lovforslaget skal henvises til Behandling i et Udvalg, skal jeg her slutte med paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Justitsministeren (Zahle): Nærværende Lovforslag er ved denne første Behandling modtaget med en overordentlig Velvillie, som lover godt for et positivt Resultat af Forhandlingerne i indeværende Rigsdagssamling.

Der er tre Interesser, der i denne Sag staar imod hverandre, og som skal varetages paa bedste Maade. Først og fremmest de danske Borgeres og Skatteyderes Interesser. Dette Lovforslags Gennemførelse vil medføre nogen Forøgelse af Statens Udgifter til Lønninger, og det er da rimeligt, at Skatteyderne faar noget Vederlag derfor. Derfor er det velbegrundet, at det foreslaas i § 4, at forskellige juridiske Forretninger skal kunne udføres mod et lavt Vederlag paa Dommerkantorerne. Derved

vil dels Borgerne i klare og enkle Sager kunne blive juridisk betjent for en Betaling, der er lavere end den, de hidtil har maattet erlægge, hvad enten de henvendte sig til en privatiserende Dommerfuldmægtig eller til en Sagfører, og paa den anden Side gaar det Vederlag, de betaler, i Statskassen og tjener altsaa, delvis i hvert Fald, til Dækning af de forøgede Udgifter til Fuldmægtigens Lønninger. Dermed mener jeg, at der er taget skyldigt Hensyn til det Element, som naturligvis er det vigtigste, nemlig Statsborgerne. — Med Hensyn til Dommerne har man sagt, at det er ubehageligt for Dommerne at faa deres Forretningsomraade og deres Ansvar forøget, naar disse klare og enkle Sager skal juridisk behandles paa Dommerkantorerne, enten af Dommeren eller af hans Fuldmægtig. Men jeg tillader mig at gentage, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen, at det har store Fordele for Dommerne og for Dommerkantorerne, at de kommer til at staa for Befolkningen som de Mænd og som de Steder, hvor man henvender sig for at faa sine juridiske Sager ordnet efter visse, af Justitsministeriet fastsatte lave Takster; det vil jo stille Dommerkantorerne i et Forhold til Befolkningen, som er yderst gunstigt. — Endelig er der saa Sagførerne, og her sagde det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen), at han for sit Vedkommende ønskede jo nok, at det skulde forbydes Fuldmægtigene at drive privat Forretning, og saa gik Forretningerne over til Sagførerne, men der skulde ikke ydes noget Vederlag til Skatteyderne, de skulde betale hele Gildet. Det synes jeg ikke er rigtigt; det er rimeligt, at Sagførerne, som dog altid vil faa en umaadelig Fordel ved Gennemførelsen af dette Forslag, ogsaa med Glæde vil se det gennemført, selv om de Forretninger, der omhandles i § 4, henlægges til Dommerkantorerne og der besørges efter de faste Takster. Der vil dog blive en meget stor Fordel tilbage for Sagførerne, og en Sagfører, som roligt og objektivt vil bedømme det her foreliggende Forslag, vil ikke kunne være i Tvivl om, at han meget maa foretrække dets Gennemførelse fremfor at se det strande og de nu bestaaende Tilstande altsaa opretholdt.

Saaledes tror jeg, at der ved dette Forslag sker Ret og Billighed overfor alle Parter, og saa bliver der jo ikke mange Spørgsmaal tilbage. Det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), som talte paa Partiet Venstres Vegne, gjorde heller ikke anden Indvending mod nærværende Forslag, end at Fristerne er for korte. Det er imidlertid de samme Frister, det ærede